

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv. III. 37. 869/2014/5. szám

A Kúria a Várnai és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. M A ügyvéd - 1037 Budapest, Szépvölgyi út 141. fszt. 1.) által képviselt Telenor Magyarország Zrt. (2045 Törökbálint, Pannon út 1.) felperesnek a dr. Bak László irodavezető által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) alperes ellen verseny ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 5.K.31.065/2013/11. számon indult perében a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2014. április 30. napján kelt 2.Kf.650.355/2013/5. számon hozott ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Kúria a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Kf.650.355/2013/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Kúria kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2013. február 20. napján kelt határozatában megállapította, hogy a felperes a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 7. § (1) bekezdésére figyelemmel az Fttv. 3. § (1) bekezdésébe ütköző, a fogyasztók megtévesztésére alkalmas kereskedelmi gyakorlatot folytatott, amikor a 2011. augusztus 23. és december 5., illetve 2012. április 3. és 2012. július 2. közötti hirdetéseiben a Hipernet tarifacsomagok esetében ígért öt napos visszavételi garanciával összefüggésben elmulasztotta a fogyasztókat tájékoztatni arról, hogy ha a fogyasztó él az öt napos visszavételi garanciával, akkor nem kapja vissza a szerződés megkötésekor előre kifizetett

Kfv.III.37.869/2014/5.szám

havi díjat, illetve havi díj részletet. A határozat számba vette a három egymást követő kampány során használt kommunikációs eszközöket, és azok vonatkozásában vagy azt állapította meg, hogy a felperes a fenti információt elhallgatta, vagy azt, hogy az apró betűvel adott tájékoztatás nem jelöli meg egyértelműen, hogy mire vonatkozik, így a két információ kapcsolata a reklám egésze alapján nem ismerhető fel a fogyasztó számára. Indokolása szerint az öt napos visszavételi garancia a jogi ismeretekkel nem bíró fogyasztó értelmezése szerint olyan lehetőséget jelent, amelynek révén az eredeti, szerződéskötés előtti állapot állhat helyre, amely magában foglalja a fogyasztó által előre teljesített díjak felperes részéről történő visszafizetését is. Az alperes a jogsértés megállapításán túl nem látta szükségesnek a magatartás további folytatásának megtiltását és bírság kiszabását.

A határozat hatályon kívül helyezése iránt előterjesztett keresetet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elutasította. Az Fttv. irányadó rendelkezései alapján kiemelte, hogy a kereskedelmi gyakorlattal szemben támasztott egyik fő versenyjogi követelmény, hogy az igaz, valós, pontos és tisztességes legyen. A reklám formájában megjelenő kommunikációtól kétségtelenül nem várható el a teljes körű termékleírás. A felperes szabadon dönthet arról, hogy reklámjában megjeleníti-e a terméke valamely lényeges tulajdonságát, ha azonban bármiféle tényközlésbe bocsátkozik, a kommunikációnak a fogyasztói döntést megalapozó lényeges információkat valósághű módon kell tartalmaznia. Álláspontja szerint a perbeli esetben vizsgált reklámüzenetek a fogyasztók megtévesztésére objektíve alkalmasak voltak, mivel hiányosságuk kellő alapot adhatott arra, hogy az átlagfogyasztókban téves képzetek alakuljanak ki a Hipernet tarifacsomagok esetében ígért öt napos visszavételi garanciával összefüggésben. Osztotta az alperes azon álláspontját, hogy a visszavételi garancia kifejezés az ésszerűen tájékozottan, az adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel és körültekintéssel eljáró fogyasztót alapul véve, a szavak köznapi értelemben vett jelentését vizsgálva azt a jelentést tartalmat hordozza, hogy amennyiben a fogyasztó nem elégedett, akkor elállhat a szerződéstől, a teljes körű elszámolás eredményeként pedig olyan helyzetbe kerül, mintha az adott szerződést eleve meg sem kötötték volna. Az elsőfokú bíróság elutasította a felperesnek az Európai Parlament és a Tanács 2005/29/EK irányelve (UCP irányelv) értelmezésére irányuló előzetes döntéshozatali indítványát, miután az Európai Bíróságnak feltenni kívánt

Kfv. III. 37.869/2014/5.szám

kérdések megválaszolása álláspontja szerint nem kapcsolódott az ügyben feltárt tényálláshoz.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Hangsúlyozta, hogy a reklám akkor felel meg a hiteles és pontos tájékoztatás követelményének, ha abból megismerhető a konstrukció egyedisége. Márpedig a perbeli esetben a felperes egy újszerű megoldást kínált az ügyfeleinek, amellyel kapcsolatban előzetes érdemi információik nem lehettek, továbbá a kereskedelmi gyakorlatnak nem voltak egyértelmű szabályozási keretei, melyre figyelemmel maga a felperes is szükségesnek tartotta utóbb a tájékoztatásának a kiegészítését. A kereskedelmi gyakorlat megítélése során nem a kommunikációs eszközök összességét, az azokban megjelenő részinformációk összességét kell figyelembe venni, hanem a konkrét ügylettel kapcsolatba hozandó döntésre vonatkozó tájékoztatás megfelelőségét, mivel a fogyasztó ezekkel kerül közvetlen kapcsolatba. A jogsértés megállapíthatóságánál irreleváns, hogy az ésszerűen eljáró fogyasztónak esetlegesen utóbb módjában állt a teljes körű tájékoztatás megszerzése, mert a jogsértés a jogsértő információ közreadásával befejeződött. Amennyiben a fogyasztóban a kereskedelmi kommunikációval, illetve annak lényeges tulajdonságaival kapcsolatban téves képzet alakul ki, a jogsértés megállapítható. A másodfokú bíróság megítélése szerint az ésszerűen eljáró fogyasztónak a visszavételi garancia kapcsán nem kellett kételkednie az adott reklám tartalmában, nevezetesen tudnia, hogy a szolgáltatás díja nem jár vissza.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan pedig az eljáró bíróságok új határozat hozatalára utasítását kérte. A jogerős ítélet álláspontja szerint az Fttv. 3. § (2) bekezdésének, illetve 7. §-ának téves értelmezésén alapul, továbbá az első- és másodfokú bíróság a nemzeti jogszabályokat nem az UCP irányelvvel összhangban értelmezte. E körben elsődlegesen arra hivatkozott, hogy mind az alperesi határozat, mind a jogerős ítélet egy tudatlan, sérülékeny fogyasztóból indul ki, aki minden különösebb megfontolás és a reklám üzenetének értelmezése nélkül a vásárlás mellett dönt. A közösségi jogi felfogás szerint ugyanakkor az átlagos fogyasztó kritikus, tudatos és körültekintő a piaci magatartása során, és alaposan tájékozódik a megvásárolni kívánt áruk árát és minőségét illetően. Az ilyen fogyasztó, ha a tájékoztatásban egy számára új, nem

Kfv. III. 37. 869/2014/5. szám

kellően ismert elemmel találkozik, nem hoz döntést mindaddig, amíg minden szükséges információnak birtokába nem került. Hangsúlyozta továbbá, hogy valamely kereskedelmi gyakorlat akkor tilalmazott, ha a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg. A 2005/29/EK irányelv (a továbbiakban: UCP irányelv) irányelv alapján álláspontja szerint nyilvánvaló, hogy az így meghozott üzleti döntésnek az eredeti állapothoz képest kedvezőtlenebbnek kell lennie. Erre figyelemmel fenntartotta az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó indítványát a tekintetben, hogy az UCP irányelv alapján a fogyasztó gazdasági magatartása jelentős torzításának fogalmába beleértendőek-e az olyan vállalkozói magatartások is, amelyek a fogyasztó gazdasági érdekeiben hátrányos változást nem eredményeznek, illetőleg amelyek hatására a fogyasztó tisztán előnyös helyzetbe kerül.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az Fttv. 3. § (2) bekezdésének, illetőleg 7. §-ának téves értelmezésére és alkalmazására hivatkozott. Az Fttv. 3. § (1) bekezdése által tilalmazott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat a 3. § (2) bekezdése alapján egyebek mellett a megtévesztő kereskedelmi gyakorlatot jelenti. Az Fttv. 7. § (1) bekezdése szerint megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely - figyelembe véve valamennyi tényszerű körülményt, továbbá a kommunikáció eszközeinek korlátait - az adott helyzetben a fogyasztó tájékozott üzleti döntéséhez szükséges és ezért jelentős információt elhallgat, elrejt vagy azt homályos, érthetetlen, félreérthető vagy időszerűtlen módon bocsátja rendelkezésre, vagy nem nevezi meg az adott kereskedelmi gyakorlat kereskedelmi célját, amennyiben az a körülményekből nem derül ki, [a) pont] és ezáltal a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas [b) pont].

A Kúria megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az irányadó tényállást, és abból a fenti jogszabályi rendelkezések helyes értelmezése alapján, okszerű mérlegelés eredményeként helyesen állapította meg, hogy a felperes megtévesztő kereskedelmi gyakorlatot folytatott. A Kúria a polgári perrendtartásról szóló 1952.

Kfv. III.37.869/2014/5.szám

évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206. §-a alapján elvégzett okszerű mérlegelés felülvizsgálatára nem látott indokot az alábbiak szerint.

Az ésszerűen tájékozottan, az adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel és körültekintéssel eljáró fogyasztó kategóriájára vonatkozó felperesi érvelést alaptalannak ítélte a Kúria. Osztotta a másodfokú bíróság azon megállapítását, hogy a fogyasztótól nem várható el az, hogy egy adott reklám tartalmában kételkedjen, annak valóságtartalmát ellenőrizze, és az azzal ellentétes körülményeket vagy a tájékoztatóban foglalt állítást cáfoló körülményeket keresse-kutassa. A jogsértés megállapíthatóságát nem befolyásolja az, hogy az ésszerűen eljáró fogyasztónak esetlegesen utóbb módjában állt a teljes körű tájékoztatás megszerzése, hiszen a visszavételi garancia kapcsán a fogyasztónak nem kellett kételkednie az adott reklám tartalmában, nevezetesen tudnia, hogy a szolgáltatás díja nem jár vissza. A fentiekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság az UCP irányelv 18. preambulumbekzdésére figyelemmel - mely szerint a nemzeti bíróságok és hatóságok az Európai Unió Bírósága esetjogának figyelembevételével saját mérlegelési jogkörükben határozzák meg az átlagfogyasztó adott esetben tanúsított jellegzetes viselkedését - helyes fogyasztói magatartásból indultak ki, helyesen állapították meg az alperessel egybehangzóan, hogy a visszavételi garancia kifejezés azt a jelentéstartalmat hordozza, hogy a garancia érvényesítésével az eredeti állapot áll helyre, ennek keretében pedig a havi díj vagy annak egy része is visszajár.

A felperes által ajánlott konstrukció ezzel szemben valójában öt napos határozott idejű szolgáltatást kínált 990,-Ft-ért, azzal, hogy így hűségnyilatkozat nélkül próbálható ki a szolgáltatás. Perbeli esetben mégsem volt ezen összeg a fogyasztók által igénybe vett szolgáltatás ellenértékeként értékelhető, mert abban az esetben, ha a fogyasztó nem élt a visszavételi garanciával és előfizetővé vált, egyes csomagoknál az első, vagy első két hónapban ugyanúgy 990,-Ft-os kezdeményes havi díjat fizetett.

A felülvizsgálati kérelemben is fenntartott előzetes döntéshozatali eljárásra vonatkozó indítvánnyal kapcsolatban a Kúria a következőkre mutat rá. Nem kell előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezni akkor, ha az értelmezés irreleváns a perbeli jogvita eldöntése

Kfv.III.37.869/2014/5.szám

szempontjából, vagy ha az uniós jog olyan egyértelmű, hogy nem merül fel kétség a szabályt illetően (acte clair doktrína, CILFIT ügy, C-566/07.)

A felperes által indítványozott kérdések arra irányultak, hogy hogyan kell értelmezni az UCP irányelvet abban az esetben, amikor a felperes által kínált szolgáltatások igénybevétele a fogyasztó gazdasági érdekében hátrányos változást nem eredményez, illetve a felperesi kereskedelmi gyakorlat hatására a fogyasztó tisztán előnyös helyzetbe kerül. Ahogy azt a Kúria a fentiekben kifejtette, a felperes indítványa téves feltételezésen alapult, mert a jogerős ítélet és így a Kúria által megállapított tényállás is éppen az, hogy a fogyasztók gazdasági érdekében bekövetkezett hátrányos változás a megtévesztő tájékoztatásra figyelemmel, és a fogyasztók a kereskedelmi gyakorlat folytán nem kerültek tisztán előnyös helyzetbe. Ebből következik, hogy a feltenni indítványozott kérdésekre adott válaszok nem hatottak volna ki az ügy érdemére, így az indítványt el kellett utasítani. A Kúria megjegyzi, hogy a felperes által hivatkozott Európai Bírósági esetjog kivétel nélkül az UCP irányelv hatálybalépése előtti szabályozásra vonatkozik.

A fentiekre tekintettel a Kúria azt állapította meg, hogy az első- és másodfokú bíróság ítélete nem sértette meg a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperesnek a felülvizsgálati eljárás során érvényesíthető költsége nem merült fel, ezért arról nem kellett dönten.

A Kúria az illetékről az 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2015. február 17.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, Dr. Króneisz Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró